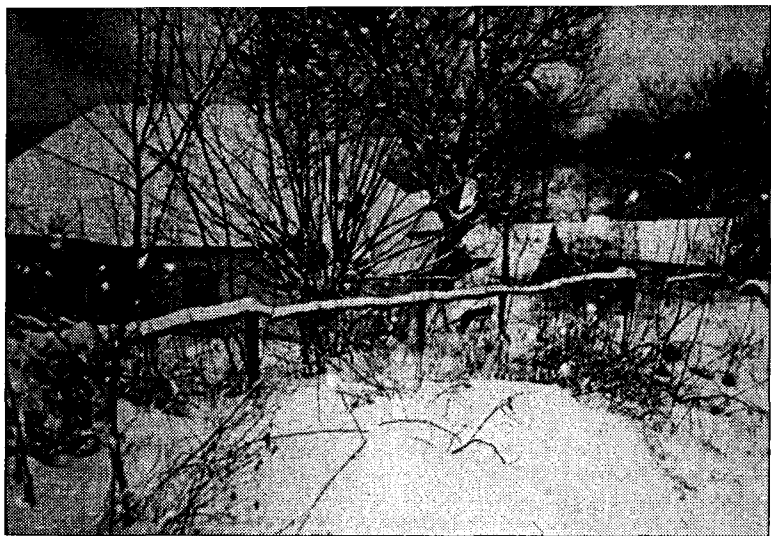

НОМІНАНТКА

Батьківська хата

дарувати найближчим друзям. Як щаслива і я, бо маю альбом улюблених робіт талановитої художниці. Її ім'я знає в мистецтві, неповторну манеру письма відзначив Євген Сверстюк: “Вона не лише творить, а й дарує радість — поняття на сьогодні архаїчне”. А Опанас Заливаха і поговіт: “Вона ще здивує світ”.

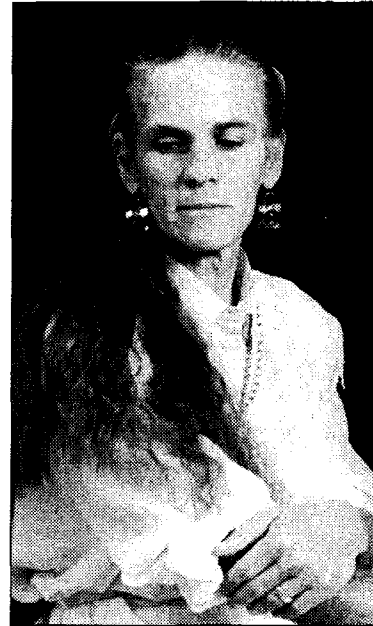
Так кажуть усі на її виставках. Недавня була в республіканському Будинку художника. А зараз я слухаю про останні новини в її мистецькому житті. “Мені таке полегшення, уяви собі, купила електропилу, бо так натомилася всю зиму рубати дрова. А в морози грубку протоплю, біля неї ще хоч як, а на столі в баночках вода для акварелі й пензлики в ній замерзли. Я аж плакала”. Та ось до Києва приїхала знов лише на кілька днів, а потім повертається до батьківської хатини під Каневом, бо не хоче, щоб стояла пустою, та й

творити в цій майстерні на природі їй вільніше. Може, тому, що кольори на палітрі віч-на-віч зі справжніми, лише зійти з порога. І музика тут неповторна: в глибокій тиші чути, як гомонять, а нічної години стогнуть близькі гори, наспівує-жебонить весняний ручай. І я розумію, що великі акварельні аркуші Любові Міненко можуть бути написані стрімким її пензлем лише у вільному просторі цього міжгір'я. На виставці вона показувала деякі з них, із чарівним світінням тієї миттєво зафіксованої акварельної мерехтливості й пояснявала майже по-дитячому: не вистачало фарб, використала найдешевші, школярські, так само, як і пензлики.

Не могу втриматися, щоб не процитувати усвід за колегою, котрий писав про виставку Міненко у Львові, фразу бельгійця Анрі Ван де Вільде: “Лінія черпає свою силу з енергії того, хто її провів”. Бо пересвідчилася, що і колір має силу звідти, а не від дорогих фарб.

У акварелі “Коню мій білий” мерехкою білою лінією, мов габою, обводить контури, а кінь рожево-гнідий. Слово “білий” лиш наспівано ніжністю почуттів. Адже картини Любові Міненко — експресивний сплав настрою, інколи несподівано поглиблений назвою. Бо як не перейме подих, глянувши на ті хатинки з розлишеними віями у буянні ранкових барв — “Сонце сходить”, або очікування дива двома в музичній тиші світлних зблисків на зеленому — “Таємниця місячної ночі”.

А її аплікації — це як “Вечори...” за Гоголем, з усмішкою, якоюсь особливою любов'ю до своїх персонажів: “Літа мої молодії”, “Та й поговорили”, навіть “Бомжі”. Авангард, що підкреслює найхарактерніше з архетипів: не вищівлі

кольори справжніх настроїв, щирості в меланхолії і пристрастях, молінні й ворожбі. Сільські філософи і поети, чарівниці, в яких плаче чиста кринична душа.

Коли запитую: “Тебе розуміють ті, кого ти намалювала (вищила, створила — весь свій край із золотими лініями пагорбів і долин)?” Трохи зажуриться, мов власний її персонаж із картини, у сакральних тонах українського іконопису й де-що з полуденного колориту Андалузії: “Дивуються: стільки малюєш — і нічим не відзначена. Зараз усі з нагородами, ті, хто й не митці”.

Маю надію, що Люба Міненко, як і кожний читач, зрозуміє всю іронічність зачину цієї статті, бо не про нагороду мова. Адже знаємо справжню ціну й нагородам, але й людям, хто з нагородами і без них. І все ж мені не дає спокою думка про каріатиду. Про її дешеві школярські пензлі. Коштовний живопис. І нову електропилу.

Сторінку підготувала
Валентина ДАВИДЕНКО

Коню мій білий. Акварель

Мені не дає спокою думка про нагороду, точніше сказати, про нову номінацію “Героя України”. Можливо, вона б мала назву “Жінка в мистецтві”. Ця нагорода важлива для теперішнього часу в теперішній Україні. Це те, чого воліють не дуже помічати чоловіки, навіть самі митці, бо вони теж скаржаться на важкі обставини для творчості. Але замість кілограма зелених мімоз на початку березня можна виявити свою шляхетність і чесне визнання неспівмірних труднощів для жінки-мисткині, започаткувавши таку нагороду хоча б якоюсь статуеткою каріатиди. Що вона тримає на своїх тендітних плечах, елегантно зашпилівши вузол розкішного волосся? Окрім як власну сім'ю (маленьку державу), власне й справжню велику свою державу з нестабільною політичною і хронічно неврегульованою соціальною сферою, колообіг проблем і лише десь аж потім, після роботи, родини (приблизно на пізню годину вечора) важкий щасливий тягар творчості.

Це вже я про конкретну номінантку на нагороду. Ось вона дарує